

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

SPORTUL

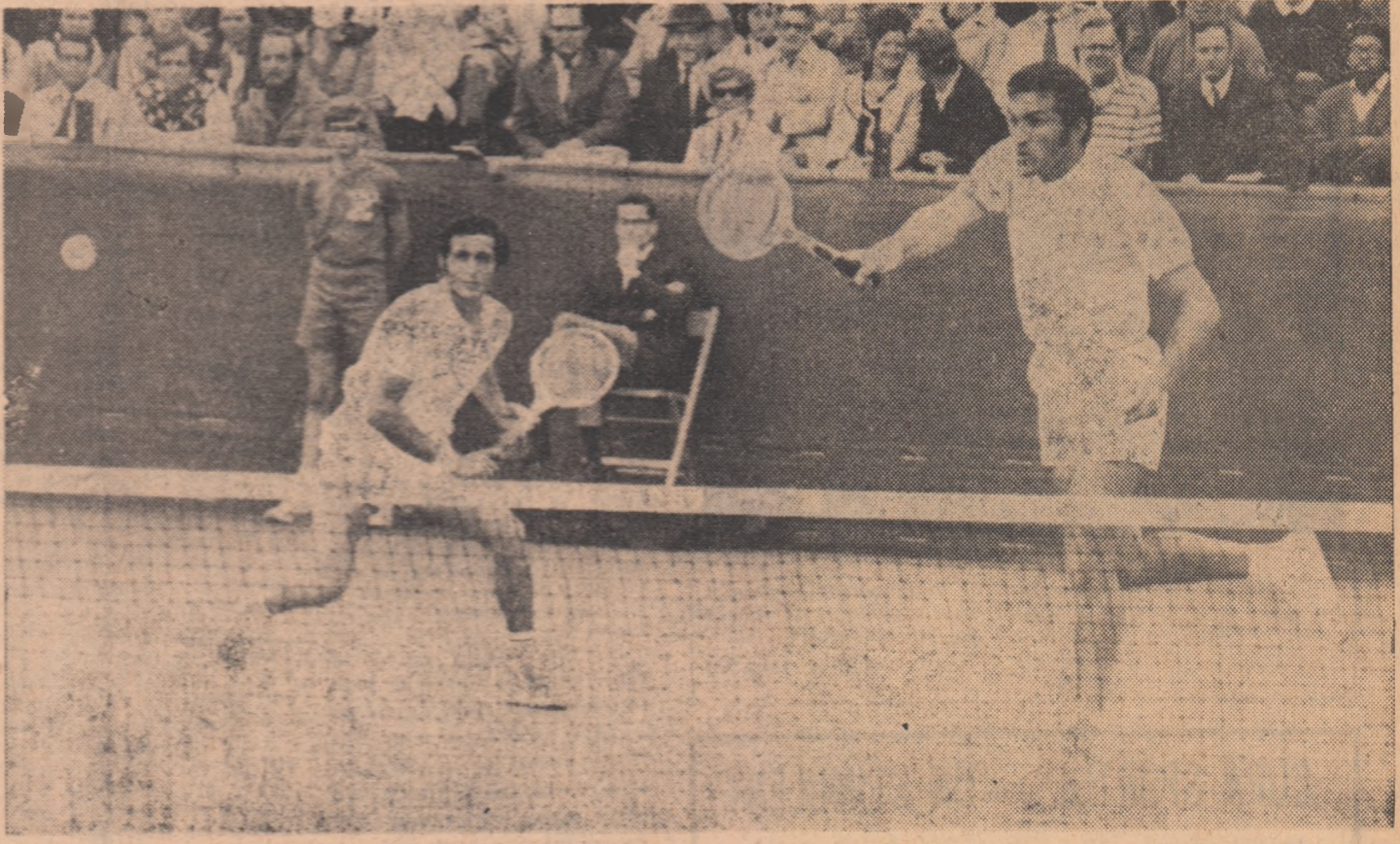
4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 706 (6140) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Duminică 26 octombrie 1969

AZI, ETAPA A IX-a A CAMPIONATULUI DIVIZIEI A LA FOTBAL

- CONSTANȚA: Farul—Dinamo București
CRAIOVA: Universitatea—U.T.A.
PIEȘTI: F.C. Argeș—C.F.R. Cluj
CLUJ: Universitatea—Crișul
BRASOV: Steagul roșu—Steaua
BACAU: Dinamo—A.S. Armata Tg. Mureș

AZI, DIMINEAȚA — ORA 10 — SUB CUPOLA SĂLII FLOREASCA GALA FESTIVĂ A SPORTULUI ALB



Ilie Năstase și Ion Țiriac (care — în foto — trimite un volă necruțător) așa cum au apărut în fața spectatorilor finalei „Cupei Davis”, la Cleveland

IN CAMPIONATUL DE VOLEI: RAPID — PROGRESUL 3 — 0 (1, 9, 5)

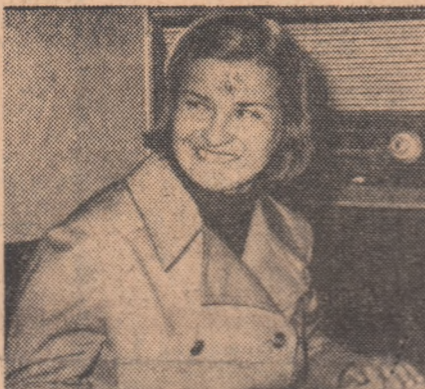
Sala Progresul, din Capitala, a găzduit, aseară, partida feminină din cadrul campionatului divizionar de volei...

„U 1919 — 1969” HAIDE „U“!

Exemple care desființează teoria „sincinalilor” studențești și care reconfirmă pe cea a valorii jucătorilor...

CU PALETA PRIN JAPONIA...

- In vizită la „Sportul”, Maria Alexandru își împărtășește impresiile dintr-un lung turneu...



Printre primele vizite pe care cam-pioana națională, maestra emerită a sportului Maria Alexandru, le-a fă-

Cuși în pag. 4 în-terviu nostru cu Maria Alexandru.

CE ROL OCUPĂ SPORTUL ÎN VIAȚA OMULUI MODERN? EL M-A PĂSTRAT UN VOLUNTĂR AL MIȘCĂRII ȘI M-A ÎNDEMNAT SĂ NU SPUN NICIODATĂ NU FAPELOR CUTEZĂTOARE!

O convorbire — în exclusivitate pentru ziarul „SPORTUL” — cu savantul Henri Coandă



Henri Coandă văzut de Neagu Rădulescu

TURNEUL PE CATEGORII DE GREUTATE OVIDIU GOREA N-A DEPUȘ ÎNCĂ ARMELE

SIBIU. 25 (prin telefon de la trimisul nostru). — În general, semifinaliștii turneului de box de la Sibiu au evoluat la un nivel satisfăcător...

In pag. a 2-a: Elita baschetului la a XXI-a confruntare pentru titlul național

AȘII TENISULUI NOSTRU SE ÎNTREC ÎN PRIMUL TURNEU-FULGER PE TEREN ACOPERIT



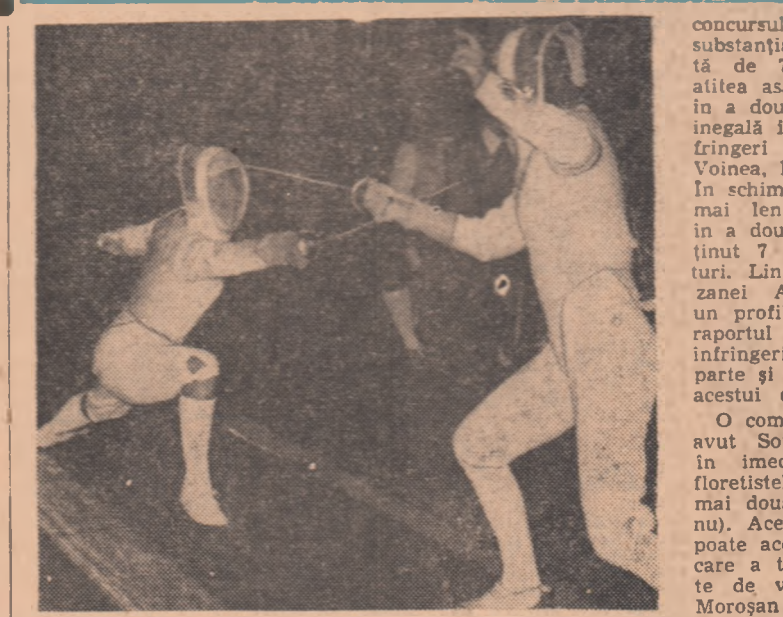
„Cupa fair-play” oferită de ziarul SPORTUL

Finaliștii „Cupei Davis” într-o competiție inedită pentru Capitala noastră. Pentru prima oară, tenis pe parchet...

CONȘTIINȚA VALORII

Pe masa juriului este instalată o prețioasă colecție de trofee, care vor răsplăti pe cei mai buni din țară...

George ILIUȚA

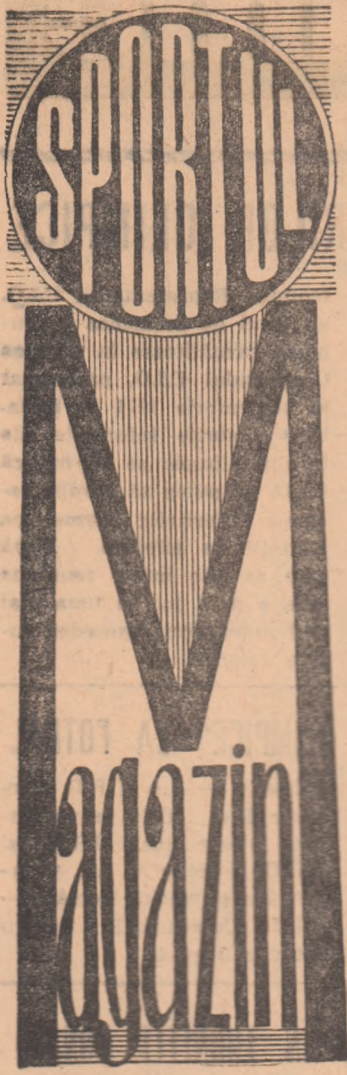


Maria Vicol (stinga) în plină acțiune, va termina învingătoare asaltul cu Suzana Ardeleanu, asigurându-și locul II în clasamentul final

„CUPA ROMÂNIEI” LA SCRIMĂ OLGA SZABO (floreță) ȘI O. VINTILĂ (sabie) AU ÎNCHEIAT ȘIRUL ÎNVINGĂTORILOR DIN ACTUALA EDIȚIE

Clasamentul probei de sabie: 1. Octavian Vintilă (Steaua) 15 v; 2. H. Bădescu (Steaua) 13 v; 3. G. Alexe (Steaua) 11 v...





O CONVORBIRE CU SAVANTUL HENRI COANDA

(Urmare din pag. 1)

un exercitiu pentru minte si trup, care genereaza o intreaga morală. Este o scoală, dar nu a fortei fizice, ci a puterii morale, o scoala a gindirii si a manifestării pe care o conjuga ratiunea cu potentialul fizic, dorinta de izbavire.

plin spre prietenie, spre recunoasterea valorii celui mai ineztrat, a celui mai îndreptătit. Ei bine, iată, acesta e sportul: un exercitiu al ratiunii, un exercitiu al muschilor, o marea investitie sufletesca.

Dar dumneavoastra atingeti deodată mult prea multe corzi ale sufletului meu. Ginditi-vă că aici lineri luplau în fata unui public străin român, ca atare, ceea ce m-a făcut să mă așez de ei era că-i consideram niste luptători eu o grea răsunare: pe pieptul lor purtau eusonul național al României.

Si cind această Românie e patria lor si a mea, apoi, cum să fi avut eu țihna să-mi fac cura pentru care venisem la Vichy?

La virsita la care nu se mai cupune să te afli pe gazonul sau pe pistele stadionului, ia loc, frate, în tribuna și re- trăiești, prin ceea ce faci cei tineri, dulcele emotii ale luptei și uneiri chiar voluptatea înfringerii care sâdește victoria de mai tirziu. Veți rămîne sportiv și în același timp nu veți simți — te asigur — că nu mai ești tu însuți tinărul de ieri.



Marea cursă s-a terminat...

PE JOS, DE-A LUNGUL ȘI DE-A LATUL ȚĂRII

Iată-mă, din nou, la București. În mijlocul tovarășilor mei de muncă de la fabrica "Vulcan", după ce am înconjurat jurat țara, pe jos, parcursind 2147 de kilometri. A fost o ambliie a mea, un fel de prisoare cu mine însuși, o mânășă aruncată celor 48 de ani ai mei. Fostul mărșălucitor și maratonist de acum 18-20 de ani — Iocul 31, din 112 concurenți, la maratonul internațional din Kosice, în 1950 — se cupenea s-o ridice. M-am gindit că e un minutat prilej de a cunoaște frumusețile țării, pentru care vin atitția turiști străini — este drept, nu pe jos — de la sute și mii de kilometri. Consul-tându-mă cu un medic, Marin Manafu, acesta mi-a spus că voi face o treabă bună și din punct de vedere al sănătății mele, lăsînd pe drum ceva din plusul de kilograme pe care le acumulasem cu virsita. La 1,58 m înălțime, cântăream 79 de kilograme. Prea mult, firește.

Am plecat din fata uzinei, în dimineața zilei de 23 august și m-am înnoptat, așa cum îmi propusesem, în ziua de 22 octombrie. Itinerariul? Ploiești — Brașov — Bran — Cîmpulung Muscel — Pitești — Slatina — Băls — Craiova — Filiași — Tîrgu Jiu — Petroșani — Hateg — Hunedoara — Deva — Arad — Oradea — Cluj — Turda — Tg. Mureș — Gheorgheni — Bicz — Piatra Neamt — Roman — Bacău — Mărășești — Orăștii Gheorghe Gheorghiu-Dej — Sînic — Tecuci — Galați — Constanța — București. Am enumerat, firește, principalele localități prin care am trecut. Cea mai lungă etapă a fost Slobozia — Urziceni, 65 de kilometri, pe care i-am parcurs în 14 ore și jumătate. Nu înșă aceasta a fost și etapa cea mai dificilă. Drumul de la București:

poiere, mi-a arătat că starea sănătății mele este excelentă, la aceasta contribuind și cele 8 kilograme de care am scăpat. De fapt, cursa nu s-a terminat. Timpo de o săptămână dacă nu mai mult, va trebui să parcurg zilnic distanțe mari pe jos — înții 15 kilometri, apoi 12, 10 și așa mai departe — pentru ca muschii, obișnuiți cu efortul prelung, să nu se anchilozeze.

La anul, voi face din nou Turul României, de data aceasta pe bicicletă, în compania celor doi copii ai mei: Rodica, în vîrstă de 16 ani, și Niculae, în etate de 19 ani. Vom merge pe bicicletele furnizate de fabrica din Zărnești, dovedind atît țaria noastră, cit și a produselor acestei unități industriale, cu o famă binecunoscută.

În 1972, cînd voi avea 51 de ani, veau să-mi închei activitatea sportivă, realizînd cea mai lungă cursă din viața mea: de la București, realizînd cea mai lungă cursă din viața mea: de la București la München, pe jos, pentru a asista la Jocurile Olimpice. Sint convins că voi reuși acest lucru și că nu voi fi atît de obosit încît să n-am putere să strig, ori de cite ori vor concura sportivii noștri: „Haide Românie!”

Nicolae D. NICULAE

SINCERITATE RĂSPĂLATĂ

Serviciul postel din orasul american Pittsburg a fost pus în fata unei probleme delicate: nu stia cui să scrie o scrisoare anonimă adresată „CELUI MAI PROSTĂNAC BOXER DIN LOCALITATE”.

Zece boxerii, cărora factorul postel le-a adus această scrisoare, au returnat-o cu indignare, făcînd în același timp o... salată funcționarului postel, pentru că îndrăznise să-și scoatzească destinatarii ai scrisorii.

Abia al 11-lea, Ernie Loughran, a acceptat-o. El n-avea să regrete sinceritatea sa, deoarece picul conținea o bancnotă de 100 de dolari și un biletel cu următorul conținut: „Vă felicit din inimă. Nu sinteiți atît de prost cum vă cred colegii dv.”.

Dumnicile unui nesportiv CLUBUL

La o mai aproape cercetare, semicentenariul sportiv de la Cluj are o semnificație deosebită. „U” a fost, încd de la înființarea mai mult de cît o asociație sportivă, a fost un colectiv care a cultivat spiritul de club, l-a dat un sens moral, a creat un contact pe cale emotivă cu publicul. Nu prin victorii spectaculoase, fiindcă au fost, oricum, și din acestea, ci printr-o anume solidaritate, simț de echipă, sentimentul precis al valorii sportului în cultură.

larg pe care l-a strînit în toate categoriile de public din țară. Clubul acesta a făcut și numai prietenii de-o viață între membrii lui, dar a făcut, mai ales, mulți prieteni ai sportului românesc — al unui sport care nu e doar joacă a mușchilor și a agilității cinetice, ci și unul din aspectele firești ale culturii naționale.

George SBARCEA

Toast la „Sportul Studentesc”

Cu prilejul reuniunii tovarășești în care s-au regăsit, după ani și ani, jucătorii, antrenorii și conducătorii cunoscutei echipe de fotbal de acum 3-4 decenii, Sportul Studentesc, poetul Tudor George (Aho) a rostit următorul toast:

Tot ce-ai trăit cu ochii de copil... Mă-mintesc și-acum, cu-aceiași drag... Cu Stan și Bran din film făcîndu-și jocul... Că Stan și Bran din film făcîndu-și jocul... Că Stan și Bran din film făcîndu-și jocul... Că Stan și Bran din film făcîndu-și jocul...

Mă gîndea la toți cărțurarii, medicii, profesorii, oamenii de literă și artă care s-au strîns în jurul „Universității” clujene. Nu o dată, sala Operii Române și spectacolele Teatrului Național din orasul de reședință se umpleau de oameni, care arborau la butoniere, în locul rozetei decorativă, emblema clubului, încît credeai că te afli la un congres sportiv, nu la o seară de ficțiunii scenice. Toți aceștia intenționau ca, prin sprințul și simpatia nutrițe pentru „U”, să dea sportului un loc bine definit în activitatea sportivă. De a-nu-l țola în arenă și pe stadion, ca pe-o preocupare străină de viața morală, ci de a-l integra în indeletnicirile necesare pentru stimularea ființei totale a individului și colectivității.

ION MICH, BUCUREȘTI. Înaintea finalei „Cupei Davis”, doi tineri craioveni au făcut o primăsoare cu dv în sensul că, dacă Tîriac și Năstase audea că va să se joace la Cluj, el și prietenii săi și-au pus pe gânduri să se ducă în Cluj, iar în caz contrar vor face pe jos drumul Craiova-București și înapoi. Așa stătea marea întrebare: „De ce să nu mergem în Cluj?” Nu știu. Poate că merg încet și n-au ajuns încă în București! Nici nu le cer să-și onoreze patriul, țînd seama de evoluția, apreciată de toți specialiștii, pe care au avut-o Tîriac și Năstase, la Cleveland, în finala „Cupei Davis”. Și-apoi, măcar de-ar fi aceștia singurii mei datornici!

CLAUDIU FILIPESCU, CLUJ. 1. „Vreau să știu dacă distanța de 100 metri a fost parcursă vreodată în 11 secunde”. Pe jos sau cu mașina? Am și eu o întrebare: care nu va multumeste acei fabulosii 9,9 secunde, care constituie recordul mondial la atletism, pe 100 de metri? 2. Ion Moina n-a fost recordman mondial sau european, dar acel 10,4 sec sau pe 100 de metri, realizat cu 23 de ani în urmă, a reprezentat pentru timpul acela un rezultat de prim plan.

CONSTANTIN POPA, COMUNA CHIRNOGI, F. PETRI, LUGOJ. În urmă cu cîteva zile, am lamurit această problemă, consultînd-ne și cu președintele Colegiului central al arbitrilor, George N. Gheorghe: portarul de rezervă poate intra în poartă în locul scorului titular, eliminînd din joc, în același moment, echipa respectivă, scîrînd înșă de pe teren un jucător de cîmp. Făcînd această precizare, deosebit de importantă, mi s-a spus că problema va rămîne de ordin... te-etc!

GEORGE GEARAVELA, MFDIC, COMUNA TĂTĂRAȘTI. În dimineața de a încuraja jocul ofensiv în deplasare, nu numai că propuneti instituirea unei foabe, care ar urma să revină fotbalistului cu cel mai mare număr de goluri înscrise pe teren străin, dar sinteți gata să acordăți chiar dv această cupă. Propunerea este interesantă. Credeți încă că problema golurilor înscrise pe teren propriu a fost rezolvată?



TUDOR NECIU, BRAILA. Mi-hai Ionescu, portarul Petrolului, împlinesce 33 ani, la 19 noiembrie. Mecul care l-a adus în mareea glorie (oarecum tîrziu: la 26 de ani!) a fost acel joc de campionat din ediția 1953-54, în care Petrolul a învins Rapidul, la BUCUREȘTI, cu 4-0.

RĂSPINDE Ion Poștașu

în arena internațională. Pe tabelă noastră de recorduri, el a rezistat mai mult de 20 de ani. Acum, recordul nostru național este 10,3, mica și totuși altă de marea zeceime de secundă neputînd fi smulșă decît de un singur atlet, Gheorghe Zamfirescu. Si o singură dată (din păcate!).

MARIN DIACONU, BUCUREȘTI. Dinamo București are în palmares două victorii cu 7-0 în meciurile de campionat susținute cu Farul, Constanța. Astfel, aproape întotdeauna un subiect controversat: în cazul în speță, arbitrul N. Cursaru, care a condus partida Dinamo București-Universitatea Craiova, a prezidînd cu Stoenescu l-a imbricat pe Ivan, după ce acesta declarase suțul, n-a acordat penalty. Așa a văzut lucrurile și observatorul federal, Angelo Nicolescu. Alia este înșă opinia cronicarului nostru și a celor care au urmărit faza la televiziune. Fără discuții, fotbalul n-are mat... fotbal!



Ilustrații: N. CLAUDIU

PILULA

Schiță de AL. DINCĂ

Celor care cred că inalta performanță se cucerește prin „rețete” miraculoase...

Din nou înfrînt. A șaptea oară în patru ani. Și cită mădeje își pusesse în cursă această... N-a fost chip să-l în-treacă pe „marele campion”, cum îl botezaser ziarisții. Mine, din nou zierele vor consemna evenimentul cu litere de-o șchioapă; „marele specialist al curselor de 400 m garduri n-a putut fi învins nici în concursul preolimpic...” Azi, mai mult ca oricînd, sperase într-o victorie. N-a reușit. Pe ultimii metri a fost depășit... Și-a prins capul înfierbîntat în palme, derulînd în memorie filmul curselor, întocmai unor documentare, cu toate detaliile...



Fără cuvinte... de V. TIMOC

rîndul marilor favoriți. Apoi, deplasarea în țara gazdă a Olimpiadei. Vlad era din ce în ce mai nervos. Dar nea Sache se plimba cu miințe vîrte pină-n coate în buzunar. In-vierînd refrenul lui favorit, „Paloma”. Acest calm, incredere în viitor, se strecura neoduzt și-n ființa lui Vlad.

Finalisții sosiseră în țara, la înălțare. Nea Sache s-a făcut semn lui Vlad. Dintr-o căcută, scoase o pastilă pe care atle-tul o aruncă cu înfrigurare în gură, făcînd-o să dispară cu un git de apă minerală. Ii recomanda să se-nclăzească im-meinic. Apoi, nea Sache, cu i pasul domol, stringînd în mîna stîngă cutița de carton, se-n-deaprea spre plasa de firmă de lîngă sosire.

